УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 5 (91)

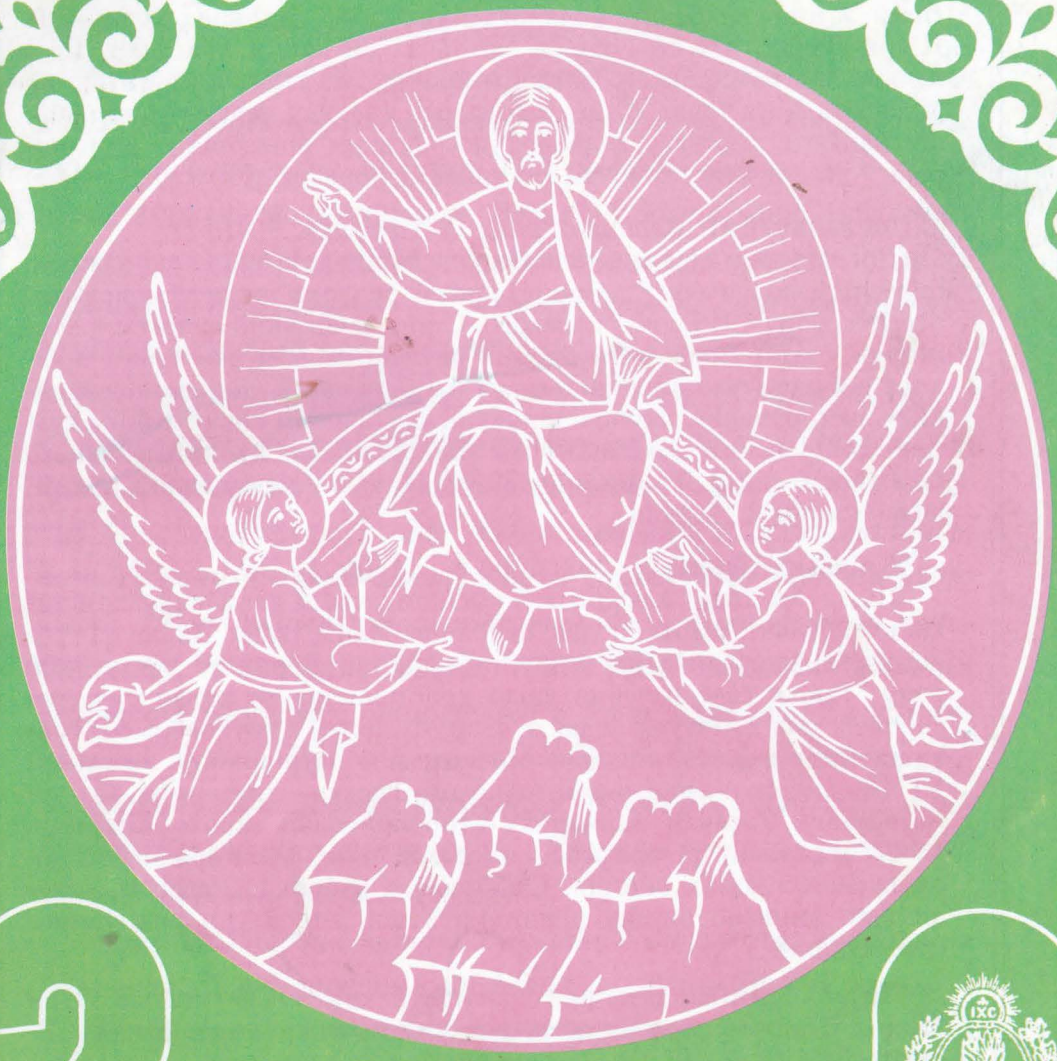

2000

ТРАВЕНЬ

ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" – ДОРОГОВКАЗ У ВАШОМУ ДУХОВНОМУ ЖИТТІ

Любіх К. **Жити життя: медитації**/Пер. з італійської М. Малацка. – 104 с.

Автор цієї невеликої і глибокої за змістом книги є авторитетна жінка, засновниця духовного руху Фоколяре ("Вогнище"). Неодноразово відзначена преміями за вклад у розвиток єдності християн. У пропонованому виданні міститься 56 духовних розважань К'яри Любіх, які стосуються багатьох тем життя християн. Це і любов, і страждання, і питання про те, як ставати святими, як пізнавати Бога тощо. Книга зацікавить в першу чергу тих читачів, що надають перевагу глибокофілософським повчанням. Але широкі кола читачів знайдуть тут цікаві і корисні думки.

Мельничук П. *Владика Григорій Хомишин. – 416 с.*

До пантеону греко-католицьких ісповідників віри, що зазнали переслідувань з боку комуністичного режиму після Львівського псевдособору 1946 року, належить Станіславівський єпископ Г. Хомишин. Автор знайомить читачів не лише з його життєвим шляхом, а й детально зупиняється на багатогранній діяльності владики – пасторальній, проповідницькій, видавничій тощо. Книгу суттєво доповнюють документальні матеріали про цього визначного церковного діяча II половини 20 ст. В першу чергу книга зацікавить істориків Церкви.

Київська Церква. – №2, 2000 р. – 140 с.

Під рубрикою "Актуально" у даному числі альманаху християнської думки вміщено два послання Папи Івана Павла II – з нагоди відзначення Дня миру та з нагоди Великого посту 2000 року. Також своє бачення щодо християнства та кризи сучасної європейської культури подав о. Іван Музичка, а науковець М. Гайковський написав про роль Московської патріархії у ліквідації УГКЦ, використавши окрім широкого спектру літератури архівні матеріали. Читачам альманаху запропоновано також матеріали на богословські, філософські, історичні теми, культорологічні дослідження відомих авторів. Об'ємною є рубрика "Рецензії, огляди", де вміщено оцінку різнотематичної літератури релігійного спрямування.

Читачів зацікавлять ще фрагменти книги Святійшого Отця "Дар і таїнство", богословські роздуми протоархимандрита о. Діонізія Ляховича, ЧСВВ "Історія спасіння", та ін.

Окрім книг та вищезгаданого альманаху, читайте і поширюйте католицькі часописи "Місіонар", "Світло", "Дзвіницю". Також у наших кіосках можна придбати образки, листівки з нагоди великих християнських свят, тощо.

СЛОВО РЕДАКТОРА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У останньому весняному місяці крім Великодньої радості втішаємося материнською опікою Пресвятої Богородиці. У всіх наших храмах і каплицях відправляється традиційна маївка, тобто молебень до Матері Божої.

Під рубрикою "Роздуми над Євангелією" розважаємо разом з К'ярою Любіх про тісну злуку з Божественним Спасителем, який доносить наші молитви і жертви до престолу Всевишнього. Впродовж цьогорічного Великого посту ченці Василіяни провели чимало св. місій та реколекцій для народу по цілій Україні. Під рубрикою "З життя Церкви" вміщуємо серію заміток і статей про ці духовні заходи, зокрема у с. Нивиці, м. Богородчани, с. Зміївка, с. Тартаків, смт. Жвирка та ін.

Про суть священства читайте у матеріалі "Ювілей священнослужителів". Коротко історична довідка про Унівський монастир та розповідь одного літнього монаха Студійського Уставу, сподіваємося, також зацікавить читачів цього числа. Поетичну сторінку збагатив новик Крехівського монастиря бр. Климентій Горуна, ЧСВВ разом зі своїм духовним вчителем. Світовим днем молоді у Римі зацікавилося чимало молодих людей. Про цей захід молодь та усі зацікавлені прочитають в обширному матеріалі. Влітку відбудеться прийом до Бучацького ліцею отців Василіян і про це також детально інформуємо в оголошенні.

Наші наймолодші читачі зможуть з допомогою оповідання "Крамниця" відкривати свої серця до засіву Божої науки.

Нехай мир воскреслого Христа перебуває у ваших оселях і після празника Його вознесіння на небо!

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

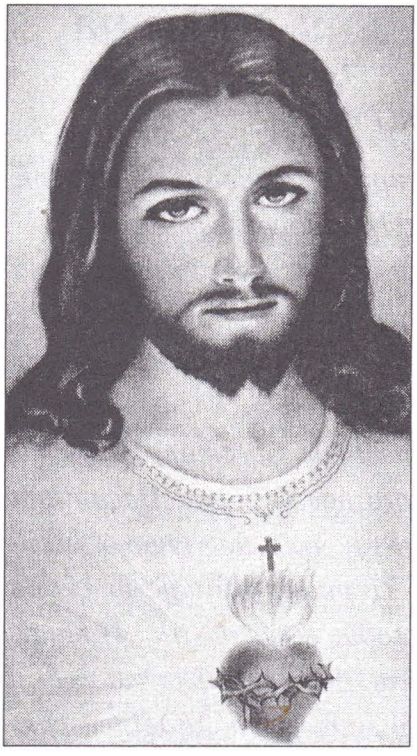

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ЦІЛОГО СВІТУ НАСЛІДУВАЛИ ІСУСА ТА ЙОГО ПРЕСВЯТУ МАТІР, СТАЮЧИ ПОДІБНИМИ ДО НЕЇ У ВІРНОСТІ ТА ДОБРОТІ.

Ісус нам дав недосяжне завдання прагнути до святості, говорячи: "Будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий". Але запитаєте: "Як стати бездоганною, досконалою, чеснотливою людиною?" Відповідь на це запитання подав у своїй книзі "Наслідуван-

ня Христа" св. Тома Кемпійський більше ніж 500 років тому. Вона після Біблії стоїть на другому місці за кількістю перевидань. Крім Ісуса, св. Церква ставить нам за приклад також Пресвяту Богородицю та численних святих. Вона відзначалася всіма чеснотами, бо ангел назвав її "благодаті повна". Окрему увагу звертаємо на її покору, вірність Богові та безмежну доброту. Молімся, щоб усі ми і усі християни світу чим раз більше уподібнювалися до Ісуса Христа та Його Матері у вірності Богові та доброті до людей.

Місійний: ЩОБ ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ НОВІТНІХ МУЧЕНИКІВ СПРИЯЛО РОЗВИТКОВІ МІСІЙНОГО РУХУ У ЦЕРКВІ.

Відзначаючи 2000-літній ювілей християнства, підкреслюючи вірність Богові і витривалість у вірі, засвідчену подвигом новітніх мучеників, св. Церква сприяє розквітові місійного руху.

Молімся, щоб пролита кров новітніх мучеників, у тому числі українських, заохотила численних християн чи молитвою, чи активною участю сприяти розвиткові місійного руху в цілій Христовій Церкві.

Місцевий: ЩОБ ВСІ МИ, ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, СТАЛИ ПОСЛІДОВНИКАМИ ЧЕСНОТ НАШОЇ НЕБЕСНОЇ МАТЕРІ - ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

У загальному намірі вже згадано, що Пресвята Богородиця відзначалася всіма чеснотами, передусім, вірою, надією та любов'ю. У цьому місяці, присвяченому Марії, слід кожному прочитати якусь змістовну книгу про Пресвяту Богородицю, бо маємо їх вже багато. Молімся, щоб всі християни України пізнавали чеснотливе життя Пресвятої Богородиці у травні завдяки добрій книжці та травневим набоженствам і таким чином наслідували Її.

Покровитель на травень – св. Атанасій Великий, 15 (2)

Цей подвижник Христової віри народився приблизно 297 року в єгипетському місті Олександрії. З юних років відзначався освіченістю та глибоким знанням Святого Письма. Вже тоді він зацікавився життям пустельників. У віці 21 рік став дияконом і писарем патріарха Олександра. У 325 році відбувся відомий Собор у Нікеї, на якому було засуджено "аріанську єресь". Після смерті архиєпископа Єгипетської Церкви її головою обрали Атанасія. Це була відповідальна посада. Окрім цього, Церква Христова в Олександрії була в полум'ї розбрату. Але новообраний архиєпископ виявляв доброзичливість щодо недругів та лагідність щодо своїх підлеглих. У той час аріанство стало провідною релігією при дворі римського імператора Констянтина, який, як відомо, узаконив християнство. Арій з допомогою відступника Євсевія намагався повернутися у лоно Вселенської Церкви і використовував різні засоби, аби усунути від архиєпископства Атанасія. Одного разу їм це

вдалося і Східна Церква залишилася без свого духовного провідника. Його відправили на заслання до Західної Європи. Незабаром помер відступник Арій. Перед своєю смертю імператор Констянтин зажадав повернення св. Атаназія до Олександрії. Та архієпископ знову недовго керував своєю церковною провінцією. Аріани домоглися його усунення. Папа приклав чимало зусиль, аби св. Атанасій вкотре повернувся до Олександрії за дозволом світської влади. У 346 році його тут сердечно зустріли. Архиєпископ поставив собі за мету привести Єгипет до єдності та очистити Христову віру від єресей. За його урядування сильно розвинулося східне монашество. У 356 році змінилася світська влада і вороже налаштований до св. Атанасія імператор домігся його вигнання. Правдиву Церкву знову переслідувано. Зброєю проти аріан стали листи св. Атанасія та окремі книги, зокрема "Три головні аргументи проти аріан", написані автором у пустині. Переслідування християн на Сході завершилося у 361 році після смерті імператора Констанція. Та новий імператор Юліан, дозволивши повернутися св. Атанасію та згодившись ніби-то з рішеннями Синоду визнавців (переслідуваних єпископів), вигнав його на заслання. Архиєпископ вже вкотре повернувся до рідного міста за урядування нового імператора, який виявив прихильність до цього мужа віри. Свої останні роки життя св. Атанасій провів у невтомній праці і мирі. Помер 373 року його мощі перезено до Венеції. Він є взірцем того, як слід ревно обороняти правдиву віру.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ВСЬОГО СВІТУ, ПРИЙМАЮЧИ ДО СВОЇХ СЕРДЕЦЬ ЄВХАРИСТІЙНОГО ХРИСТА, УСВІДОМЛЮВАЛИ: ВІН Є ХЛІБОМ ЖИТТЯ ДЛЯ ЦІЛОГО СВІТУ.

Місійний: ЩОБ УСІ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІ, МОНАХИ, МОНАХИНІ ТА ВІРНІ КИТАЮ БУЛИ ПРОЙНЯТІ АПОСТОЛЬСЬКИМ І КАТОЛИЦЬКИМ ДУХОМ.

Місцевий: ЩОБ ДУХ СВЯТИЙ СВОЇМИ ЩЕДРИМИ ДАРАМИ, А ПЕРЕДОВСІМ МУДРІСТЮ, ОБДАРУВАВ ВСІХ ГРОМАДЯН НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ.

Покровитель на червень – св. Юстин-мученик, 14 (1)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Коли ж ви в мені перебуватимете, і мої слова в вас перебуватимуть, – просіте тоді, чого лиш забажаєте, і воно здійсниться для вас" (Ів 15, 7).

Ці слова Ісус промовив після останньої Вечері у прощальній проповіді, де він, як брат і батько щедро дає повчання та поради своїм апостолам усіх часів.

Хоч і всі його слова – божественні, однак ці мають особливий наголос. В них Вчитель та Господь об'єднує своє вчення про життя у заповіт, що стане згодом основним законом християнських спільнот.

Вдумаймося у "Слово життя" цього місяця, яке є власне частиною Ісусового заповіту, з бажанням відкрити його глибокий і прихований смисл, щоб за ним скеровувати усе наше життя.

Коли читаємо цей розділ святого Євангелія від Івана, перше, що впадає у вічі – це образ виноградини і гілок, такий близький народові, що століттями насаджував виноградники і вирощував виноград. Цей народ знає, що лише гілка, добре зрощена зі стовбуром, може зазеленіти листям і зродити багаті грона. А відрізана гілка засихає і вмирає. Не було сильнішого образу, щоб наголосити на потребі нашого зв'язку з Христом.

Але одне слово на цій сторінці Євангелія звучить із наполегливістю: "перебувати". Це означає бути міцно пов'язаним та внутрішньо зануреним у Нього, що є умовою для отримання мовби життєвої лімфи. Вона дозволяє нам жити життям самого Христа. *"У мені перебувайте – а я у вас", "Хто перебуває в мені, а я в ньому, – той плід приносить щедро". "Якщо хтось у мені не перебуває, той буде викинутий геть" (Ів 15, 4 і наст.).* Тому це слово "перебува-

ти" повинно мати суттєве значення та велику вартість для християнського життя.

"Коли ж ви в мені перебуватимете, і мої слова в вас перебуватимуть, – просіте тоді, чого лиш забажаєте, і воно здійсниться для вас" (Ів 15, 7).

"Коли ж..." Це "коли" вказує на умову, якої людина не могла б дотриматися, якби Бог першим не пішов їй назустріч. Навіть більше, якби Він не принизився до людства такою мірою, що стався з ними одно. Це Він першим зодягається, так би мовити, у наше тіло із Хрещенням і оживляє його своєю ласкою.

І нам у житті належить реалізувати те, що дало Хрещення, і відкрити невичерпні багатства, які воно вклало.

Але як? Жити Словом, дозволити йому приносити плоди, дати йому постійне "помешкання" у нашому житті. Перебувати в Ньому означає – робити так, щоб Його слова перебували в нас не як камені на дні криниці, але як зерна в землі, які у свій час проростуть і дадуть плід. Перебувати в Ньому означає, перш за все, – як сам Ісус пояснює у цьому уривку Євангелія – перебувати в його любові (пор. Ів 15, 9). Це і є життєвою лімфою, що пролягає від кореня до стебла і до найвіддаленіших гілок. Це любов пов'язує нас з Ісусом, це вона робить нас одно з Ним – ніби органами, скажімо, "пересадженими" в Його тіло. А любов полягає в тому, щоб жити Його заповідями, які зосереджені у такій великій і новій заповіді взаємної любові.

І ніби щоб підтвердити, щоб ми могли мати доказ, що ми привиті до Нього, Ісус обіцяє, що кожна наша молитва буде вислухана.

"Коли ж ви в мені перебуватимете, і мої слова в вас перебуватимуть, – просіте тоді, чого лиш забажаєте, і воно здійсниться для вас" (Ів 15, 7).

Коли Він сам просить, то не може не отримати. І якщо ми повністю одно з Ним, то Він сам проситиме за нас. І коли починаємо молитися, просити щось у Бога, то запитаймо спочатку себе, чи жили ми Словом, чи завжди перебували у любові. Запитаймо себе, чи ми є його живими словами, конкретним знаком його любові до всіх і кожного із тих, кого зустрічаємо. Може статися, що просимо ласки, однак без жодного наміру зробити наше життя таким, як хоче Бог.

Чи справедливим буде, щоб він нас вислухав? А може ця молитва була б іншою, коли б випливала із нашої єдності з Ісусом, і коли б Він сам нам радив, що маємо просити у Отця?

Отож, просімо будь-що, але перш за все турбуймося про те, щоб виконувати Його волю і Його слова – настільки, щоб більше не ми жили для себе, а Він жив в нас.

К'яра ЛЮБІХ

"ХРЕСТ НАШ НЕСЕМО ІСУСА СЛІДАМИ"

Ці слова з великопосної пісні стали актуальними для багатьох тисяч християн м. Львова, які взяли участь у цьогорічній екуменічній Хресній дорозі. Вона розпочалася 9 квітня від архикатедрального собору св. Юра за благословенням владики Любомира Гузара і далі простяглася вузькими і широкими вулицями княжого міста. За хрестом йшло духовенство нашої Церкви отці Василіяни (Протоігумен о. Йосиф Будай, о. Василь Мендрунь, магістр Крехівського новіціяту, о. Теодор Пилявський), священики з львівських храмів, а також брати-монахи та численні монахині.

У Хресному ході взяло участь біля 10 тисяч вірних. Дорогою учасників, що роздумували над Христовими страстями, були наступні стації: церква св. Анни (УГКЦ) – колишній монастир (нині тюрма) – храм Матері Божої Неустанної Помочі (УГКЦ). З останньої стації багатотисячна процесія з хрестом попрямувала у центральну частину Львова. До Хресної дороги біля Преображенської церкви (УГКЦ) долучилася частина її парафіян. Опісля була зупинка біля старовинного храму Вірменської апостольської Церкви, де вірні отримували благословення від єпископа Натана. Вийшовши з вузьких вуличок цієї частини міста, учасники Хресної дороги зупинилися біля церкви Пресвятої Євхаристії, а потім рушили на площу перед храмом Успення Пресвятої Богородиці (УАПЦ).

На світлині: на одній із стацій проповідує Протоігумен о. Йосиф Будай, ЧСВВ

Наступна стація – церква св. Михаїла, яку обслуговують монахи Студійського Уставу. На відміну від попередніх років, дорога пролягла ще попри храм св. Георгія православної Церкви Московського патріархату, що височіє на вулиці Короленка. Звідси знову відбулося своєрідне сходження згори донизу, тобто до колишнього костелу св. Антонія на вулиці Личаківській... Почало сутеніти. Науки священиків щодо десяти заповідей Божих продовжували дзвінко лунати і мимоволі зацікавлювали випадкових перехожих, які вперше довідалися про такий духовний захід.

Під чудовий спів великопосної пісні невтомного о. Василя Мендруня, ЧСВВ, духовенство спільно з вірними, які осяяли вечірній Львів сотнями вогниками свічок, наблизилися до церкви св. Андрія, а потім і до останньої стації – фігури Матері Божої. Після читання св. Євангелія заключну науку (про любов до ближнього) виголосив магістр Крехівського новіціяту о. В. Мендрунь, ЧСВВ.

Подячне слово учасники хресного ходу почули від Протоігумена о. Йосифа Будая, ЧСВВ. Сумлінно виконали свої функції того дня і працівники дорожньої автоінспекції.

Цього року дійсно велика кількість християн взяла участь у Хресній дорозі. Сподіваємося, що у наступні роки число учасників знову зростатиме, і не лише з нашої, а й з інших Церков. Такий спільний вияв пошани до розп'ятого Спасителя сприятиме зближенню християн різних конфесій і часто вживаний сьогодні термін «екуменізм» справді набуде своєї вартості і покажеться на ділі.

Ігор СКЛЕНАР

СВЯТІ МІСІЇ У КИЄВІ

З 26 березня по 2 квітня цього року у храмі св. Миколая (УГКЦ), що на Аскольдовій могилі, відбулися св. місії. Їх проводив **о. Василь Зінько, ЧСВВ,** а організував парох цієї церкви о. Ігор Онишкевич. Також допомагав священикам о. Олексій Геник. У реколеційних науках йшла мова про людину, Бога та взаємовідносини людини з Богом. Отець-місіонер підкреслив, що Господь Бог є першопричиною всього існуючого. Бог – любов, від Нього походить уся мудрість, сила і доброта. Він є життя податель, непомильний вчитель та справедливий суддя. У подальших місійних науках йшла мова про Божі заповіді, як основу духовного шляху людини.

о. Василь, ЧСВВ наголосив на необхідності молитви, а також в усьому покладатися на Бога. Сам Ісус Христос сказав: *"Без мене ж ви нічого чинити не можете"* (Ів 15, 5). А св. Павло писав: *"Усе можу в тому, хто мене кріпить"*.

Св. місії закінчилися проповіддю про Пресвяту Богородицю. Численним учасникам місій, які приступили до св. Сповіді і св. Причастя, уділено повний відпуст.

СВЯТІ МІСІЇ НА РАДЕХІВЩИНІ

Велелюдними, пам'ятними були св. місії в с. Нивиці, що на Радехівщині Львівської області. Місійні науки проповідував о. Володимир Вірста, ЧСВВ. Основною темою проповідей було значення Святих Тайн в житті християнина. Йшла також мова про християнську родину та виховання дітей і молоді. Поряд з тим місії проводились в сусідніх селах Пустельники і Трійця. Також гарно працювали з молоддю та дітьми місцевих шкіл сестри Йосафатки Іринея і Рафаїла з Луцька; брати Никанор Семкович, ЧСВВ та Нестор Хоминець, ЧСВВ. Для молоді проводились ще нічні чування, під час яких вони спільно молились, співали гарні духовні пісні та ін.

На світлині: о. Володимир Вірста, ЧСВВ і о. парох під час місій.

Запам'яталась всім вірним Хресна дорога, яка пролягла через все село. Всі вірні – старші і молодь – мали можливість нести почергово великий місійний хрест. На кожній стації проповідували о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ та о. Володимир Вірста, ЧСВВ. За цей короткий час біля 900 чоловік, жителів цих сіл приступили до св. Тайни Сповіді або стали причасниками Тіла і Крові Господа нашого Ісуса Христа.

* * *

МІСІЙНІ ДНІ В БОГОРОДЧАНАХ

Св. Місії у м. Богородчани Івано-Франківської області розпочалися 2 квітня у Хрестопоклінну неділю великим хресним походом центральними вулицями цього міста, а закінчилися 9 квітня урочистою Архиєрейською Св. Літургією, яку очолив Преосвященний владика Кир Іриней Білик, ЧСВВ. Під час місій було виголошено багато наук, які пригадували людині, для чого вона живе на землі, яка ціль її життя і куди має повернутися. Місійні науки виголосив о. Михайло Лучків, ЧСВВ, а йому допомагали бр. Ігнатій, ЧСВВ і сестри Маргарета та Йоакима, ЧСВВ. Щиро дякуємо о. пароху, о. декану і всім священикам, які допомагали у проведенні місій. Також висловлюємо щиру подяку директорам і учительському колективу двох шкіл, які сприяли організації зустрічей з учнями та всім тим, хто брав участь у св. місіях.

бр. Ігнатій МОСКАЛЮК,ЧСВВ

МІСІЇ НАД ШИРОКИМ ДНІПРОМ

Вони відбулися з 6 по 9 квітня цього року у селі Зміївка Бериславського району Херсонської області. Їх проводив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Отцеві-місіонерові допомагали монахині із Згромадження сестер Мироносиць Софія та Діонізія.

Більшість парафіян цього села становлять українські переселенці з Польщі, яких з цієї країни насильно вивезли у 50-их роках. Під час підпілля тут душпастирювали отці Василіяни, зокрема о. Василь Мендрунь, ЧСВВ. Після виходу УГКЦ з підпілля у Зміївці засновано греко-католицьку парохію. Вірні цього села ще не мають церкви, але нещодавно збудували невелику каплицю. Храм лише планують будувати. Парохом є о. Степан Макар, який тут живе з сім'єю біля двох років.

Місійні науки стосувалися двох заповідей любові. Жителям Зміївки, яка розкинулась над Каховським водосховищем, закарбується у пам'яті Хресна дорога. Вона простягнулася вздовж цілого села. Учасники тримали у руках свічки. Молодь брала участь у нічному чуванні, зокрема біля вогнища. Цей захід проводили монахині Мироносиці. У актовому залі місцевої школи о. Йосафат, ЧСВВ і сестри проводили науку і відповідали на численні питання старшокласників і педагогів. У домі перестарілих о. парох і місіонери провели духовні науки та приготували літніх людей до сповіді. Наприкінці місій о. Йосафат, ЧСВВ і сестри відвідали у Зміївці протестантську громаду, де відбулася спільна молитва. Також побували у православному монастирі в с. Маяк, який у 19 ст. був найчисельнішим у Херсонській області.

Сподіваємося, що через кілька років побачимо на березі широкої ріки Дніпра величаву греко-католицьку церкву та виявимо бажання помолитися у ній.

На світлині: о. Степан Макар, о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ з частиною вірних біля каплиці с. Зміївка.

ПІДНЕСЛИ СЕРЦЯ СВОЇ ДО ГОСПОДА

(СВЯТІ МІСІЇ В С. ТАРТАКІВ НА СОКАЛЬЩИНІ)

У Зборівській єпархії в с. Тартаків на Сокальщині є церква Різдва Пресвятої Богородиці, в якій знаходиться прекрасна чудотворна ікона Матері Божої. Саме тут, відбувались Святі Місії з 10 по 16 квітня, присвячені Великому ювілею – 2000-літтю Різдва Христового. Місії проводили о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ і о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Їм допомагали: бр. Іриней Пелих, бр. Атанасій Виксюк та сестри Служебниці НДМ Григорія Зейкан та Єроніма Вовчак, а також автор цих рядків.Тепло зустрічали місіонерів вірні УГКЦ на чолі з місцевим парохом о. Богданом Лиликом і вручили гостям пишний коровай.

Щоденно вірні сіл Тартаків і Романівка брали участь у Святій Літургії, мали можливість приступити до святих Тайн Сповіді і Святого Причастя. Щодня проводилися змістовні катехитичні науки для учнів місцевої середньої школи. А увечері молодь та діти села знову збирались біля церкви, щоб співати духовні пісні, послухати нові касети мелодійних пісень у виконанні братів Крехівського монастиря.

До глибини душі схвилювала кожного учасника місії Хресна дорога, яка проводилась вулицями села Тартаків. Урочисто винесли вірні з храму великий дубовий місійний хрест. На ньому золотом виблискувала чаша, колоски пшениці та виноградні галузки, як символи хліба і вина, тобто Пресвятої Євхаристії. Ці колоски і галузки були вибиті з сотень медальйончиків вірних цих храмів, які посповідались і прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа.

Процесія з хоругвами, на чолі якої йшли священики, монахи, монахині, вирушила Хресною дорогою. Дуже багато було тут молоді та дітей. Нескінченою вервичкою тягнувся людський потік, крок за кроком, переживаючи страсті Ісуса Христа, роздумуючи над покликанням людини, її життям, згідно заповідей Божих. Місійний хрест на вишиваних рушниках несли чоловіки, потім жінки, молодь і навіть діти. На кожній стації обабіч дороги були виставлені гарно прикрашені квітами столики, на яких стояли ікони Ісуса Христа, Пресвятої Богородиці, хрести, як символи нашого спасіння та хліб насущний, якого щоденно просимо у Господа у молитві "Отче наш". Наче добрі зернини, западали у душі присутніх змістовні проповіді отців місіонерів.

Потім місійний хрест було встановлено біля Божого храму. В цей же день у церкві урочисто було прийнято групу членів Апостольства молитви.

На світлині: бр. Іриней Пелих, ЧСВВ проводить катехитичні науки з учнями Тартаківської середньої школи.

В суботу у храмах сіл Тартаків та Романівка, крім звичайних Богослужінь, ще відспівали Акафісти до Матері Божої, а о. Рафаїл уділив благословення дітям та матерям.

Увечері неподалік від церкви на великій поляні палала ватра, біля якої зібралась молодь села на нічні чування. Вступним словом до молоді звернувся о. Йосафат. У вечірнє зоряне небо довго линули мелодійні духовні пісні про Ісуса Христа, Пресвяту Богородицю. Щиро ділились юнаки і дівчата незабутніми враженнями від місій. Здавалось, що ще більше всі здружились, об'єднались духовно, були єдиною християнською родиною.

Завершились місії урочистою Святою Літургією, під час якої змістовні проповіді виголосили отці-місіонери. Вони наголошували на утвердженні християнської моралі, любові до Бога і ближнього. Сотні людей приступили до святого Причастя. На завершення місій прибули ще о. декан Ярослав Кащук, о. І. Пальох з с. Спасів і о. Тарас Венгрин з с. Опільське. Після водосвяття посвячено місійний хрест і відновлено хресну присягу. А потім біля церкви діти виступили з гарним духовним концертом, щиро дякували за місійні науки, прощались з монахами і монахинями, і сльозами на очах. Побільше було б таких гарних, хвилюючих духовних зустрічей.

Хай же Господь благословить, щоб посіяні місіонерами зерна зросли у душах усіх вірних невгасимим вогником любові до Бога і ближніх, прагненням наслідувати Христа.

Ольга КРАК

У ЖВИРЦІ – МІСІЇ

Усмт. Жвирка Сокальського району Львівської області під час Великого посту (19–23.04.2000) відбулися св. місії. Отець Володимир Вірста, ЧСВВ разом з сестрами Василіянками Маргаретою і Йоакиною та братом Вінкентієм Смуляком, ЧСВВ провели велику духовну працю з жителями цього селища. Науки місіонерів стосувалися Святих Тайн та їхнього значення у християнському житті. Більше пів тисячі дітей з місцевої школи були залучені до духовних заходів. До св. Причастя приступило майже тисяча людей. Змістовною була праця з молоддю.

* * *

Крім вищезгаданих, місії та реколекції у часі Великого посту голосили ще такі отці Василіяни:

о. Назарій Лех (с. Добротвір Кам'янко-Бузького р-ну, с. Звенигород Пустомитівського р-ну, села Якимів і Убині Буського р-ну. Усі села – на Львівщині. Смт. Войнилів на Івано-Франківщині, **о. Тарас Тижник** (м. Луцьк), **о. Рафаїл Стефурак** (смт. Більшівці Івано-франківська обл.), **о. Василь Зінько** (м. Перемишляни і с. Вовків на Львівщині), **о. Юстин Мидзка** (с. Вижниця і с. Розворяни Золочівського р-ну на Львівщині), **о. Онуфрій Репецький** (смт. Славське Сколівського р-ну, с. Сокільники Пустомитівського р-ну на Львівщині), **о. Маркіян Гітюк** (с. Студінка Калуського р-ну на Івано-Франківщині), **о. Марко Максимів** (м. Болехів Івано-Франківської обл.), **о. Роман Шелепко** (с. Тетевчиці Радехівського р-ну на Львівщині), **о. Володимир Вірста** (с. Новий Яричів Кам'янко-Бузького р-ну на Львівщині), **о. Йосафат Воротняк** (с. Долішнє Стрийського р-ну і с. Корналовичі Самбірського р-ну на Львівщині).

Подорож Папи Івана Павла II до Святої Землі

Вона була 91-ою за час понтифікату цього Вселенського Архиєрея і розпочалася 20 березня зі столиці Йорданії Амману. Наступного дня Папа відслужив тут урочисту св. Літургію. 22 березня він прибув на західний берег ріки Йордан, у саме "серце" Святої Землі - Вифлеєм. Тисячі палестинців прибули до місця, де єпископ Риму відправляв св. месу. На урочистій Літургії був присутній глава Палестинської автономії Ясер Арафат зі своєю дружиною-християнкою. Після Богослужіння Папа Іван Павло II приватно молився у печері, де народився Христос.

23 березня він приїхав до Єрусалиму. За словами Святійшого Отця, він хотів пройти місцями Христа: Його народження, хрещення, розп'яття і воскресіння. У співслужінні 12 єпископів Святої Землі відправив Богослужіння у кімнаті, де відбулася Тайна Вечеря. Нині тут є каплиця. Також Святійший Отець зустрівся з провідними ізраїльськими рабинами. Це була перша в історії зустріч такого рівня. Також у рамках візиту до Святої Землі Папа провів діалог з релігійними провідниками християн, юдеїв та мусульман у Єрусалимі, під час якого порушено і обговорено кілька історичних та сучасних проблем загальносвітового масштабу.

За повідомленням API

ЩОБ ПРИЩЕПИТИ В ДІТЕЙ ЛЮБОВ ДО БОГА І ЦЕРКВИ

Ювілей 2000-ліття християнства належно відзначають учні та вчителі Тартаківської СШ, що на Сокальщині. Недавно ми проводили тиждень християнської етики на тему: "Я – Дорога, істина і життя". В школі було організовано виставку літуратури, учнівських малюнків та вишивок на релігійну тематику. Учні–старшокласники підготували невеликі твори-роздуми на тему: "Для чого я живу на землі", "Що означає Пресвята Богородиця в моєму житті?" "Куди ідеш, молоде?", фрагменти з яких мають змогу прочитати учні, вчителі, батьки.

Для учнів молодших класів було організовано свято "Молитва – джерело світла і добра". На свято було запрошено настоятеля храму Різдва Пресвятої Богородиці о. Богдана Лилика. Кращим учням, які відзначилися на конкурсі, священик подарував образочки та журнал "Місіонар".

Протягом тижня кожен клас малював ілюстрації до притч, складав кросворди, чайнворди, шаради. В школі до 2000-ліття Різдва Христового учні та вчитель християнської етики Марія Василівна Марцінковська виготовили стенд "Благовість", створили куточок духовності. Учні нашої школи відвідували музеї, організовують поїздки у храми Львівщини, брали участь у районному фестивалі дитячих та юнацьких хорових колективів духовного співу "Бережіть собори своїх душ", конкурсі рефератів "Славетні постаті духовенства".

До Великодніх свят учні 2 класу оформили альбом "Гаївки та веснянки мого краю". Класні керівники Євланова Г.В. (5 кл.) та Заблоцька Г.Я. провели відкриті виховні години на духовну тематику. Учні старшокланики готують гаївки, веснянки, вивчають пісні, складають великодні кросворди, ребуси. Кожного року у нашій школі проходить свято-виставка пасхальних композицій, вишивок.

Для священика двері школи завжди відкриті, а отже, відкриті і для Христа. Від імені учнів та вчителів школи складаю щиру подяку отцям-місіонерам, сестрам Служебницям, братам-монахам, настоятелю храму Різдва Пресвятої Богородиці о. Богдану Лилику за святі місії, які провели вони в нашому селі і в нашій школі. Ми всі разом будемо молитися, щоб те світло, яке засвітили у наших душах місіонери, не згасло. А ще більше хай освітить ласка Божа всіх тих, хто був причетний до цієї святої місії.

Оксана МАТЕРНА,
заступник директора
з виховної роботи Тартаківської СШ
Сокальського району на Львівщині

АНГЕЛИ

Ангели – це безтілесні сотворіння Божі. Про час їхнього сотворення св. Письмо нам нічого не говорить, однак отці Церкви вважають, що воно відбулося перед сотворенням видимого світу. Ангели призначені для вічної служби та прослави Божого імені: "У ньому все було сотворене, що на небі і на землі, видиме і невидиме: чи Престоли, чи Господства, чи Начала, чи Власті – все було ним і для нього створене", – писав св. апостол Павло (Кол 1,16).

Слово "ангел" в перекладі з грецької означає *посланець, вісник,* той, який ревно виконує чиїсь накази і приносить вісті на землю. Ангели безперестанно оглядають Бога в лице (Мт 18, 10), є *"могутні силою"* (Пс 103, 20). У них немає матеріального тіла, бо це духи – *"хіба ж не всі вони служебні духи..."* (Євр 1, 14), які володіють розумом і свобідною волею. Крім цього, ангели є індивідуальними створіннями і не можуть вмерти (Пс 20, 31). Щодо знань ангелів, то св. Тома Аквінський стверджує, що вони їх мають, однак обмежені, бо не містять Божих таїнств (Мт 24, 36) і особистих думок людини.

Дуже влучно говорить про ангелів св. Августин. За його словами, "ангел" означає функцію, а не природу. "Запитуєш, як називається така природа? – Дух. Ти запитуєш про функцію? – Ангел; через те, чим він є, – це дух, а через те, що робить – Ангел"[1].

Про вигляд ангелів читаємо у Євангелії від св. Матея: *"Вигляд його був, неначе блискавиця, а одежа, як сніг, біла. Зо страху перед ним сторожа затремтіла і стала, наче мертва"* (Мт 28, 34).

Щодо людей, то ангели мають низку функцій, які виконують з волі Небесного Отця. Найпершим є те, що *вони співдіють*, згідно зі св. Томою Аквінським, у всьому, що є добрим для людей. Подібно як у Старому Завіті супроводжували пророків (1 Цар 19, 5), подорожують разом з нами, слідкуючи за кожним нашим кроком. Як зупинили руку Авраама (Бут 22, 11), так перестерігають нас перед небезпеками і недостойними вчинками. Вони часто роблять нам напімнення через уста батьків, ближніх, бажають, щоб ми завжди зберігали Боже синівство. Ангели світла ніколи не можуть ввести нас у спокусу, в гріх, а завжди, як Божі слуги, охороняють нас на всіх дорогах життя (Пс 90, 11). Вони завжди є тим першим голосом, що шепче на вухо: *"Не роби цього, бо це гріх!"*

Кожна людина має свого ангела-хоронителя. Про це ми дізнаємось зі св. Письма: *"Глядіть, щоб ви ніким з оцих найменших не погорджували: кажу бо вам, що ангели їхні на небі повсякчас бачать обличчя мого Отця Небесного"* (Мт 18, 10). На небі ангели безперестанно молять Бога про ласки для нас, стараються бути нашими порадниками у всіх важливих справах.

Число ангелів є безконечне: *"Я бачив і чув голоси багатьох ангелів... і число їх було тьма тьмуща і тисячі тисяч"* (Апокал 5, 11). Однак

[1] **св. Августин.** ***Enarratio in Psalmos 103.1.15.***

ангели поділяються на три ієрархії, кожна з яких – на три чини або лики. Кожний із цих чинів прославляє безперестанно те або інше Боже творіння.

Але серед ангелів були такі, які згрішили. Їх Господь скинув з неба за посередництвом архангела Михаїла в пекельну безодню, де вони перебуватимуть вічно: *"І був бій на небі: Михаїл і ангели його воювали проти дракона та й ангелів його... І повержено дракона великого... і ангели його з ним поверджені"*. (Одкр. 12, 7-9). Ці ангели на чолі з люцифером відвернулися від Божого лиця навіки і сьогодні докладають усіх зусиль, щоб люди лише їх наслідували. Мета ангелів темряви – це сіяти зерна злоби між людським родом, провадити його до гріха, перечити Божій волі. Апостол Павло закликає стерегтися їх: *"Будьте тверезі і чувайте! Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев рикаючий, шукаючи, кого б пожерти" (1 Пт 5, 8). "Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитрощам диявольським. Нам-бо треба боротися не проти тіла і крови, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах"* (Еф 6, 11-12).

Нині ми повинні в особливий спосіб звертатися з різноманітними просьбами до ангелів світла, щоб допомагали нам в чистоті пройти ту непевну стежину життя та охороняли перед злими духами, їхніми спокусами. Покладаючись на ангелів, ми покладаємось на Бога, віддаємо свої серця Божій опіці. Наш кожен день повинен розпочинатися з молитви до ангела-хоронителя і нею повинен закінчуватися. Крізь духовну темряву сучасного світу на нас лежить відповідальність сіяти зерна добра між людьми. Цю місію ми зможемо виконати завдяки нашим ангелам-хоронителям, їхнім молитвам до Бога. Наша любов, побожність повинна давати сьогодні відсіч темряві і її злим ангелам. І лише тоді, коли нас оточуватимуть тільки добрі ангели, коли ми житимемо у молитві, зможемо відчути ту незбагненну радість, яку відчувають вони, коли споглядають в обличчя Творця.

Степан СУС

НАМ ПИШУТЬ

Небувале хрещення в с. Малехів

Нещодавно в с. Малехів Жовківського р-ну відбулося незвичайне хрещення. Отець парох Ігор Боднар, охрестив двох дівчат – Оленку віком 18 років і Ольгу віком 21 рік. В часі підготовки до св. Тайни Хрещення вони вивчали Святе Письмо, основні правди катехизму та моральні основи християнського життя.

Навіть старожили села не пам'ятають подібного хрещення. До сліз зворушені були родичі дівчат та вірні. Дівчата у білосніжних сукнях вступали до спільноти містичного Тіла Христового. Парафіяни села Малехів висловлюють щиру вдячність о. Ігорю за ту велику духовну роботу, яку він постійно проводить як з дітьми і молоддю, так і з дорослими жителями села, а також за капітальний ремонт храму, у якому моляться вірні.

Нехай Господь Бог благословить і надалі його плідну працю!

Марія ПЕЛЕЦЬ,
жителька с. Малехів на Львівщині

ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ

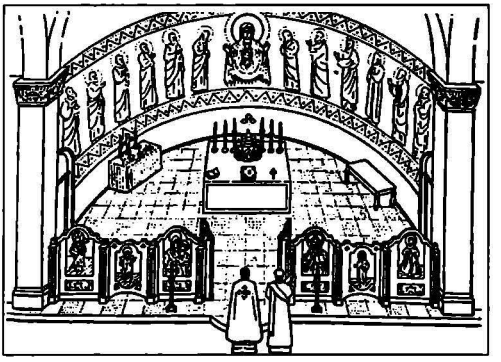

Цього місяця 2000-літній ювілей християнства відзначають: робітники (1), священнослужителі (18), науковці (25). 7 травня вся Церква відзначає пам'ять свідків віри.

У цій статті ми приділимо основну увагу священнослужителям і їхньому служінню в Церкві. Єдиний посередник між Богом і людьми – це Ісус Христос. Через Нього спливають на людей усі Божі благодаті і через Нього доходять до Божого престолу усі молитви та жертви людей. Св. Павло називає Його великим архиєреєм. В його священичій службі допомагають ангели і святі у небі та деякі люди на землі. Таких людей називаємо священнослужителями. Священство складається з трьох ступенів: єпископ, священик та диякон.

Диякон голосить Слово Боже – Євангеліє, уділяє св. Причастя, допомагає священикові у відправах численних Богослужінь.

Священик, крім голошення Слова Божого, уділяє святі Тайни хрещення, миропомазання, покаяння, Євхаристію, оливопомазання і подружжя. Він заміняє єпископа на місцях у певній парохії і допомагає йому у пастирському служінні.

Єпископ виконує завдання душпастиря, Він, крім обов'язків диякона і священика, уділяє ще св. Тайну священства і несе відповідальність за цілу єпархію.

Ніхто з підготовлених до священнослужіння чоловіків не може одружуватися після отримання св. Тайни священства, тобто дияконату. В Греко-Католицькій і православних Церквах дозволяється висвячення у священики одружених чоловіків, а у Римо-Католицькій це не дозволяється. На єпископа висвячують лише нежонатих в усіх Церквах, а в Греко-Католицькій і православних ними можуть стати вдівці.

Підготовка до свячень у Католицькій Церкві триває переважно шість років. Це вивчення філософії та богослов'я у духовних семінаріях. Католицька Церква нараховує приблизно мільйон священиків, з яких 20% – єромонахи, та понад три тисячі єпископів.

Єпископський чин має такі ступені: єпископ-помічник, єпископ-ординарій (правлячий архиєрей), архиєпископ, митрополит, патріарх (голова Східної помісної Церкви), кардинал і Святійший Отець (намісник Ісуса Христа на землі).

о. Йосафат ВОРОТНЯК,ЧСВВ

ПОСЛІДОВНИКИ РЕЛІГІЙНОЇ ВИШИВКИ о. ДМИТРА БЛАЖЕЙОВСЬКОГО

Українські вишиванки... Вони милують нас своєю неповторною красою, різнобарв'ям візерунків. З давніх-давен з покоління в покоління передавалось в Україні мистецтво вишивки. Мабуть, немає в нашому краї жодної оселі, де б не було вишиванок. Вони стали оберегами християнських родин. У Галичині є справжні народні умільці, які створюють чудові шедеври мистецтва – мальовничі картини природи, а також унікальні вишивані ікони, наслідуючи приклад отця Дмитра Блажейовського.

Нещодавно в музеї релігійної вишивки о. д-ра Д. Блажейовського, який діє у Львові, відбулась презентація вишиваних ікон, творчих доробків одного із його послідовників – п. Миколи Симчича з Івано-Франківщини. За спеціальністю він архітектор. У 1984 р. закінчив Дублянський сільськогосподарський інститут, архітектурний факультет. Згодом організував невелике приватне підприємство з виготовлення сучасного молодіжного одягу. Поряд з тим велику увагу приділяв мистецтву вишивки.

Різними шляхами Боже Провидіння приводить людину до Бога. Саме так було із Миколою. З ним трапився нещасний випадок, внаслідок якого він був дуже травмований. Лежав у ліжку і молився, просив у Бога витривалості у терпіннях. Згодом його осінила думка взяти в руки голку і вишивати. Так він і зробив. Стібок до стібка, хрестик за хрестиком оживали на полотні його задуми – перші картини.

– *Вишивки,* – говорив Микола Симчич, – *допомогли мені знайти себе у цьому житті, приносили радість для душі. Цією радістю хотів ділитись з іншими людьми. Спочатку копіював вишивки відомих народних умільців Галичини, потім почав створювати свої сюжети і композиції. Великий вплив на мене мали вишивані ікони о. Д. Блажейовського, які довелось побачити на одній із його виставок. Хвилюючим, незабутнім була згодом і зустріч з автором відомих вишиваних ікон. Наслідуючи його розробки, вишив "Покров Богородиці", "Вознесіння", "Воскресіння", "Хрещення Ісуса Христа в Йордані" та ін. Поряд з тим створив свої композиції релігійних вишивок – "Богородиця з Дитям", "Святий Миколай", "Почаївська Богородиця" та ін.*

Вагоме місце у вишивках Миколи Симчича займають також архітектурні пам'ятки, церкви. Він вишив картини "Львівські етюди", "Золотоверхий Івано-Франківськ" та ін. Цим митцем створено ряд вишиваних портретів відомих поетів, письменників, визначних

На світлині: Микола Симчич під час презентації своїх творчих доробків в музеї релігійної вишивки у Львові. Зліва – о. Ігор Ковальчук, справа – п. Іван Гречко, голова клубу греко-католицької інтелігенції.

людей, зокрема Тараса Шевченка, Марка Черемшини, Володимира Великого та ін.

А згодом до Миколи прийшли перші успіхи та визнання. Його вишивані картини демонструвались на виставках в музеї Гуцульщини, в Коломиї, в краєзнавчому музеї Івано-Франківська, літературно-меморіальному музеї Марка Черемшини.

– *Я щасливий,* – говорить Микола Симчич, – *що маю честь виставляти свої творчі доробки в музеї релігійної вишивки о. Д. Блажейовського, якого вважаю своїм учителем, справжнім майстром унікальних вишиваних ікон, які він залишив у спадок прийдешнім поколінням.*

На презентації з теплотою говорили про молодого талановитого автора релігійної вишивки директор музею – о. Ігор Ковальчук, голова Клубу греко-католицької інтелігенції п. Іван Гречко, архітектор, автор проекту пам'ятника Т. Шевченку у Львові п. Юрій Хромий та ін.

На закінчення виставки п. Микола поділився своїми задумами.

– *Я мрію,* – сказав він, – *організувати свій маленький Будинок творчості в с. Нижній Березів на Івано-Франківщині, де б могли відпочити, творчо працювати талановиті люди, причетні до мистецтва. Поряд з тим буде розвиватись і мистецтво народної вишивки, а також вишивки релігійних ікон, які одухотворюють людину.*

Ольга КРАК

ЖИТТЯ ДЛЯ БОГА І ЛЮДЕЙ

(До 50-ліття священства о. Николая Василя Прийми)

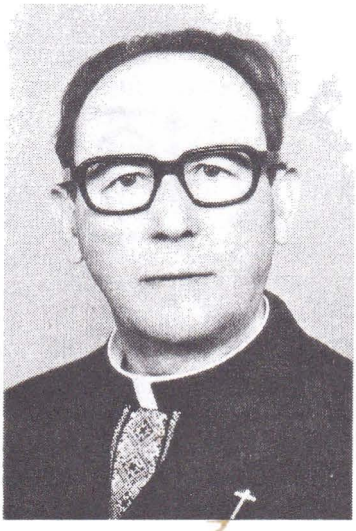

Нині ми повинні пам'ятати імена тих, хто в найскладніші часи історії 20 століття боронив рідну Церкву, честь України, її історію, культуру, мову заради щастя майбутніх поколінь. До числа таких людей – патріотів рідного краю, Української Церкви належить парох УГКЦ в Люрді у Франції о. Николай Василь Прийма. Його життєвим гаслом стали слова "Бог і Україна": *Бог і Україна! – гасло наших днів. Церква і Родина! – клич наших батьків. Де б ти не вродився, щоб ти не створив, майна доробився, титул заслужив, Знай: Україна – твоя Мати і для неї працювати тебе Бог створив!*

Ціле довге, дароване Богом життя о. Василя Прийми є віддзеркаленням слів Папи Пія XII про те, що "любов до Бога і Батьківщини – це дві найбільші любові кожної благородної душі". У той час, коли в Україні УГКЦ була загнана у підпілля, а більшість священиків перебували у тюрмах або на засланні, о. Василь, мовби сурмач проголошував на весь світ з чудодійного Люрду: *Вгору серця! Наша Церква не вмерла! Вона живе у душах і серцях! Блистить наш храм у Люрді, наче перла, над ним свої долоні розпростерла Свята Покров козацька в небесах!*

Своїм письменницьким талантом о. Василь значно прислужився рідному краєві. Він є автором шести книжок, в тому числі збірок поезій, нарису про Люрд і Люрдську Пані – Пресвяту Богородицю. Шосту книгу під назвою "Український мальовничий острів у чудодійному Люрді" автор присвятив 2000-літньому ювілею християнства. У цій книзі, крім релігійно-патріотичної поезії, о. Василь Прийма зібрав матеріали про історію побудови Української церкви в Люрді, упорядкував фрагменти листів прочан з цілого світу, які побували в Люрді.

Свій 50-літній ювілей священства о. Николай Василь Прийма зустрічає, сповнений оптимізму, творчих задумів, закликаючи всіх до праці: *"Отож, браття, всі до діла, щоб наша мрія розцвіла, братня єдність, мир, любов. Дружно станьмо в одну лаву під Покрови хоругов!"*

З нагоди 50-ліття священства о. Николая Василя Прийми молімся, щоб Господь щедро обдарував своїми ласками свого вірного слугу на многі і благі літа!

Надія ГРИВНАК

Редакція "Місіонаря" приєднується до цих побажань і зичить о. Василю Приймі реалізувати творчі задуми!

ВИСТОЯЛИ У ВІРІ І МОЛИТВІ

Минуло десять років з того часу, як за Божим Провидінням, вперше після довгих років переслідувань в Кристинопільському монастирському храмі св. Юра відправлялась Свята Літургія. Скільки довелось вистраждати багатьом вірним УГКЦ за віру. Саме молитва і віра в Бога допомогла їм пережити нелегкі часи переслідувань і підпілля нашої Церкви. Справжню стійкість у вірі проявили священики УГКЦ, монахи Василіянського Чину. Не лякали їх ні тюрми, ні заслання в далекий Сибір.

Серед тих відважних свідків віри, борців за легалізацію нашої Церкви, було чимало вірних УГКЦ, правдивих християнських родин Кристинополя (нині Червонограда) і його околиць. Проходять роки, виростають нові покоління вірних УГКЦ, які переймають естафету старших поколінь, зростають у духовності, в серцях бережуть прадавню віру своїх батьків і дідів. В пам'яті поколінь зберігаються спогади відважних борців за віру про діяльність нашої Церкви в часи підпілля. Про цей період та пастоpальну працю наших священиків поділились розповіддю з кореспондентом "Місіонаря" вірні храму св. Юра п. Павло Федун, колишній голова церковного комітету п. Зеновій Войтович та ін.

В роки сталінсько-більшовицького терору церкву св. Юра в Кристинополі було закрито, як і багато інших церков в Україні. Пригадують старожили, як святиня стала пусткою, як храм використовувався під склад. А згодом з нього зробили музей атеїзму, щоб назавжди викорінити в людей те, що було таке дороге їх серцю – віру в Бога. Надовго замовкли церковні дзвони, але віри комуністи знищити не змогли. Вона продовжувала жити в серцях людей.

Час від часу, коли нічні сутінки оповивали землю, то в одній, то в другій хаті збирались вірні УГКЦ. Там при заслонених вікнах і зачинених дверях відправлялись Служби Божі, Молебні, сповідали вірних, таємно хрестили немовлят, вінчали молоді пари. І завжди на кожну духовну потребу та допомогу приходили наші священики, які діяли в підпіллі.

Відправляти Служби Божі у хатах було дуже небезпечно. За квартирами вірних пильно слідкували. А іноді на квартири, де збирались на молитви вірні УГКЦ, проводились облави міліцією. Вони забирали духовну літературу, молитовники, вервиці, а на священиків накладали різного виду покарання.

Незважаючи на переслідування, греко-католицька парафія св. Юра у Кристинополі продовжувала діяти. Люди збирались на Богослуження в с. Межиріччя. Відправи проводились здебільшого на цвинтарі, з огляду на безпеку. Відправляв там дяк Аполінарій Якубовський – колишній монах Гошівського василіянського монастиря.

– *Одного разу*, – згадує п. Павло Федун, – ми готувались до Великодніх свят. Відправу на Великдень вирішили організувати о третій годині ночі на цвинтарі. На дорогах було багато міліції, яка не пускала людей на відправу. Однак їх збиралось все більше і більше – тисяча або й дві. Вони прорвали живу стіну міліції, зібрались великою громадою під цвинтарем. Відправили Утреню, зробили обхід навколо цвинтаря. Ледь мерехтіли досвітні вогні. Радісно сповнювались серця присутніх. А в тихе світанкове небо линуло тисячоголосе "Христос воскрес!" А потім дяк Аполінарій посвятив біля цвинтаря всім паски. Щасливі, одухотворені поспішали люди до своїх домівок, щоб поділитись з рідними великою радістю Воскресіння Христового.

Час від часу парафіяни збирались на відправи в селах Дорошів, Рожалів, Бендюзі, які теж відправлялися під церквою на цвинтарі. Згодом в с. Бендюга було побудовано невелику каплицю. Освятив її о. Володимир Юрга, дуже жертвенний греко-католицький священик.

– Одного разу, – згадує п. Павло, – була облава під час Богослуження. Отця Володимира хотіли арештувати, але люди стали на його захист, не видали ворогам. Згодом Служби Божі там відправляли о. Матей Гаврилів, ЧСВВ, о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ та ін.

Пригадую, як дружно зібрались ми на цвинтарі на свято Божого Тіла на чергову відправу. Коли завершували обхід навколо цвинтаря, заспівали пісню "Під Твою милість". І тут почав падати теп-

На світлині: о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ, о. Маркіян Когут, ЧСВВ з вірними Кристинополя (1991 р.).

лий літній дощ. Раділи всі, що Господь благословив всю природу, благословив людей, які молилися.

Отак молилися вірні УГКЦ на Богослуженнях просто під відкритим небом – і в гарячу сонячну днину, і в дощ, і в лютий мороз.

Велику жертвенну пасторальну працю у Кристинополі і його околицях в часи підпілля проводив о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ. Він відправляв для вірних Служби Божі, ніс таємно Євхаристійного Христа до тяжкохворих. А скільки молодих пар повінчав, скільки в цей час похрестив дітей, мабуть, не злічити. І тепер всі, хто знав о. Мар'яна, хто зустрічався з ним, хто хоч раз чув його мудрі, полум'яні проповіді, згадують його з вдячністю і теплотою. Не раз пізніми вечорами, одягнутий у звичайну куфайку, прямував він до осель своїх вірних, щоб відправити для них Святу Літургію, посповідати чи потішити, розрадити добрим словом. Низький уклін йому за це, щирі слова вдячності від всіх вірних, які знали його, які спільно підносили свої молитви до Господа, берегли, як найбільший скарб віру святу.

Час від часу відправлялись Служби Божі підпільно на квартирах Степана Салаги, Ольги Пелех, о. Семена Крута та ін. Іноді приїздив на відправи о. Юрій Янтух, ЧСВВ з міста Жовкви (нині вже покійний). Найчастіше служилися св. Літургії в каплиці с. Межиріччя. Та не довго довелось і там відправляти, бо переслідували і не дозволяли спокійно молитись.

Вірні УГКЦ з Кристинополя під проводом священиків готувалися до відзначення ювілею 1000-ліття хрещення України-Русі. Велика святкова Свята Літургія з цієї нагоди відбулась в с. Биличі Старосамбірського р-ну, в якій взяло участь біля 500 паломників з Кристинополя.

Вірні пам'ятають, як торжественно посвячували могилу Січових стрільців в Кристинополі. Посвячення здійснив о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ. Там зібралось дуже багато людей, які потім направились до церкви, прорвавши заслони міліції. Біля церкви св. Юра зробили престіл. Там спільно з о. Мар'яном співали Молебень до Матері Божої.

Гарно пройшло і святкування ювілею 1000-ліття хрещення України-Русі в місті біля храму св. Юра 1989 р. Б., на яке зібралось близько десяти тисяч людей. Святу Літургію відправили під дверми церкви о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ, о. Михайло Низкогуз та ін. А на свято Введення в храм Пресвятої Богородиці у 1989 році в храмі св. Юра м. Червонограда, відбулась вперше Свята Літургія, яку відправив вислужений зараз отець Протоігумен Василь Мендрунь, ЧСВВ у співслужінні з кількома священиками. Запам'ятались вірним прекрасні відправи і глибокодуховні проповіді ієромонахів Василіянського Чину – о. Матея Гавриліва, о. Маркіяна Когута (нині вже покійного), о. Дам'яна Богуна та ін.

На світлині: отці, сестри та парафіяни часів підпілля під церквою св. Юра в Кристинополі, яка реставровувалась.

– Наші вірні, – згадує п. Павло Федун, – брали також участь у пікетуваннях під церквою в м. Жовкві, церкві св. Юра у Львові та церкви Преображення Господнього у м. Львові.

– Організовували вірні з Кристинополя також поїздки в Москву, де брали участь в голодуваннях за реабілітацію та легалізацію Греко-Католицької Церкви. З вірними було багато наших священиків. Серед них і о. Ярослав Лесів (це був дуже жертвенний священик, прекрасний проповідник. На жаль, незабаром після того він трагічно загинув при загадкових обставинах). Там, на Арбаті в Москві, наші вірні щиро молились, просили Бога, щоб відкрились наші церкви в Україні. І Господь вислухав їх молитви.

Над Україною за Божим Провидінням засяяло сонце релігійної свободи. Почали відроджуватись греко-католицькі храми на рідній землі, а з ними відроджувались і храми людських душ.

Ще здалеку в Червонограді видніється купол церкви св. Юра, який сяє на сонці золотом, виблискує на блакитному фоні неба хрест, як символ нашого спасіння.

І знову у неділю і свята пливе над містом мелодія церковних дзвонів. Люди різного віку поспішають до храму, щоб занести свої щирі молитви до Господа, подякувати за всі ласки, зокрема за великий дар віри, який зуміли зберегти і передати у спадщину прийдешнім поколінням.

Ольга КРАК

НА СЛУЖБІ БОГОВІ ТА РІДНОМУ НАРОДОВІ

ПАМ'ЯТІ о. ІВАНА ФЕДЕВИЧА

(Закінчення. Початок у № 3 за 2000 рік)

Зазнаючи переслідувань з боку більшовиків, о. І. Федевич змушений був перейти нелегально радянсько-польський кордон і опинився на території Польщі. Саме тоді комуністичний польський уряд «остаточно розв'язав українське питання» і ліквідував УГКЦ в межах Польської держави. Кілька місяців о. І. Федевич перебував у сестер Василіянок у Перемишлі, а пізніше за допомогою отців Редемптористів латинського обряду вивчив римо-католицьку Літургіку. За порадою отців Редемптористів о. І. Федевич звернувся до єпископа Тарнівської римо-католицької єпархії дозволити йому душпастирську працю на теренах дієцезії. Отець Іван не приховував, що він греко-католицький священик. Владика направив його сотрудником спочатку до с. Жабні, а пізніше до м. Вісніч.

В цих околицях поселилося багато поляків-переселенців з України, тому їм на цих теренах було дуже небезпечно. Всюди тоді панували антиукраїнські настрої у польському суспільстві. До того ж молодий священик ще недосконало володів польською мовою. Праця сотрудника була дуже виснажливою. Отець Іван дуже занепав на здоров'ю. Він написав до Варшави, до свого духівника із Перемиської семінарії о. Денька допомогти йому виїхати із Тарнівської єпархії, бо стан здоров'я дуже погіршився. Таке місце о. Деньо знайшов у Варшаві: отця Федевича було запрошено духівником до монастиря Сестер Милосердя св. Вікентія а Пауло латинського обряду. Тут о. Федевич душпастирював до глибокої старості. Він користувався глибокою пошаною у монастирі. Оскільки більшість сестер працювали в лікарнях медичними сестрами, хворий священик не раз користав з їхньої обслуги. На схилі життя отець, прощаючись із сестрами, зазначив, що завдяки їм досяг такого глибокого віку.

Після смерті Сталіна поступово виникають на території Польщі наші греко-католицькі парохії. У 1957 році наші священики відбули перший соборчик. Пізніше регулярно відбувалися реколекції греко-католицького духовенства. Генеральний вікарій о. В. Гриник доручив о. Федевичу на великі свята обслуговувати наших вірних у с. Гребенному, що розкинулося на самому польсько-радянському кордоні. Протягом багатьох років о. Іван приїжджав на великі свята до наших вірних. Відправи відбувалися почергово у нашій церкві разом із римо-католика-

ми. Церква була в занедбаному стані, тому наші вірні змушені були перекрити її. 29 вересня 1968 року Примас Польщі іменував о. Івана Федевича капітульним крилошанином. 12 серпня 1976 року той же церковний достойник іменував о. Федевича схоларієм Капітули.

Другим домом для о. І. Федевича був монастир отців Василіян у Варшаві на вул. Мьодовій, 16. Тут діяла і єдина грекокатолицька парафія у столиці Польщі. Отець Іван часто допомагав отцям Василіянам у духовній праці, коли вони від'їжджали на місії чи реколекції. У монастирі з дозволу отців проживала рідна тітка о. Федевича, сестра Моніка (Марія) Федевич, ЧСВВ.

Отець Іван прихильно ставився до української молоді, радів, що вже тоді з'являлися нові покликання серед українських юнаків. Він часто спілкувався з майбутніми священиками. Багато з них нині допомагають нашій Церкві на рідних землях.

Останні роки свого життя о. Федевич прожив на рідній землі, у с. Суховоля Городоцького р-ну на Львівщині. Туди він переїхав до родини. Щоденно старенький душпастир служив св. Літургію у домашній каплиці. Послугами о. Федевича користувалися багато односельців. В останні роки листувався о. Іван із своїми давніми товаришами із Перемиської духовної семінарії, зокрема з о. Степаном Дзюбиною, який подарував власні спогади «І стверди діло рук наших», о. Мироном Шегдою із Варшави, о. Дмитром Дорошем із с. Хіднівичі Мостиського району на Львівщині. Довгі роки о. крилошанин підтримував теплі стосунки із колишніми ровесниками, в'язнями сталінських таборів - о. Ревтем і о. Яворським, а також з такими постатями підпільної УГКЦ як о. П. Брицький та о. І. Новак, ЧСВВ.

На прохання співробітників Інституту історії Церкви о. Федевич залишив спогади про часи переслідування УГКЦ на території Польщі.

17 лютого 1997 року, на 87 році життя та 59 році священичого служіння о. Іван відійшов до вічності. Похорон очолив владика Кир Василь Медвіт, ЧСВВ. Похований світлої пам'яті о. Федевич у с. Суховоля Городоцького району на Львівщині, поруч могил сестер Василіянок.

З. ДРИМАЛОВСЬКИЙ,
вчитель Суховільської СШ на Львівщині

НАМ ПИШУТЬ

Христос воскрес!

Складаю щиросердечну подяку св. Юді-Тадею за заступництво перед Богом у безнадійних обставинах. Завдяки заступництву цього апостола ми з чоловіком одержали житло.

Марія П., м. Трускавець

НЕ ЗБИВСЯ З ДОБРОЇ ДОРОГИ

Славетний Унівський монастир притягав до себе не лише тисячі паломників, але і молодих хлопців, які хотіли посвятити своє життя на цілковите служіння Богові. Про свій шлях до Унівського монастиря і науки, яку він почув від двох людей, розповів авторові цих рядків літній монах Студійського Уставу.

Йшов він із свого села з наміром вступити в Унівський монастир і не знав добре туди дороги. В той час якийсь селянин орав поле і хлопець спитав його, якою дорогою треба йти до Унева. Селянин сказав: "Навіщо ти, хлопче, йдеш до тих монахів, які нічого не роблять, а тільки моляться і їдять". І не показав дороги юнакові. Почувши таку негативну відповідь, той задумався. А тут над'їхав фірою якийсь єврей і хлопець спитав його про дорогу в Унівський монастир. Єврей показав йому дорогу і дав ще таку науку: "Там, хлопче, треба слухати. Не послухаєш раз, то насварять, не послухаєш другий – теж насварять, а на третій раз скажуть повісити монашу рясу на кілок і йти додому".

По-різному розуміли тих двоє літніх людей життя в монастирі. Але ці дві науки запам'ятались молодому хлопцеві, і вже, будучи монахом, він часто про них згадував і розповідав.

о. Роман КАСПРИШИН, парох УГКЦ смт. Рудно

Від редакції: ***послух – це один із трьох монаших обітів. Крім нього, ще є убожество і чистота. Всі три разом ведуть богопосвячену людину до досконалості в житті, постійної молитви і праці.***

ПРО УНІВСЬКИЙ МОНАСТИР

Давня назва с. Унева Перемишлянського р-ну на Львівщині – с. Межигір'я. Тут 1400 року засновано князем Федором Любартовичем монастир, який служив як оборонний комплекс. У наступні століття монахи ЧСВВ мали в ньому свою друкарню.

До кінця 18 ст. Унівський монастир був василіянським. На початку 20 ст. митрополитом став Андрей Шептицький, ЧСВВ. Він відродив монашество Студійського Уставу, а архимандритом ченців – студитів в Уневі став його рідний брат о. Климентій Шептицький. Під час переслідування УГКЦ сталінським режимом Унівський монастир став спільною тюрмою для монахів і монахинь різних Чинів і Згромаджень УГКЦ, багато з яких там поховані. У 90-их роках монахам Студійського Уставу повернуто цю святиню. Тут реставровано старовинну церкву і діє новіціятський дім.

13-14 травня цього року в с.Уневі відбудуться ювілейні святкування з нагоди 2000-ліття християнства для монахів і монахинь УГКЦ. У лютому вже відзначили ювілей монашества у цілій Вселенській Церкві.

До стіп Твоїх, Маріє!

Так ніжно пахнуть квіти лиш весною
І ароматом дихають ліси.
Неначе світ весь пройнятий Тобою,
Стоїть в обіймах ранньої краси.

Лиш вітер пронесеться над землею,
Бо хоче світу ранок принести.
Я подумки спішу на ту алею,
Де Ти стоїш у сяйві доброти.

До стіп Твоїх я приклонюсь, Маріє,
І смуток і тягар – усе мине.
Молитву прошепочу у надії,
І тихий спокій обійме мене.

бр. Климентій ГОРУНА, ЧСВВ

Вічні зерна

Не цурайся дивослова:
Рідна мова – не полова...

Роки за роками – стрімкі ангелята –
Ідуть-відлітають у сиву ріку...
Давно поспішаю і я, та без тата,
На березі бачу я постать легку.
А може, здалося? Та ні, над водою
Матуся схилилась, як в тихому сні.
О мамо, я радо поплив би з тобою...
Вона аж здригнулась: "Мій сину, ще ні!"
А річка незнана хапає у тан –
вирує, несе у святий океа**Н**...
Я знаю, мій Боже, життя є солодке,
та гірко мені, що надміру коротк**Е**.
Людина безгрішна? Скажи-но: котра?
Та що заподіє безличний сатра**П**,
Коли Ти зі мною, нев'януча Весно,
без тебе – я порох, зізнаюся чесн**О**.
Не прагнеш Ти смерті для душ і для тіл,
з любові до мене покинув престі**Л**.
І Слово Твоє - невмируща дорога:
"Чувайте, моліться, вернусь незадовг**О**,
Згасіть марноту нерозсудливих справ..."
І голос я чую: "Ісуса просла**В**!"
...Минає життя – це для мене не драма:
на березі річки стоїть моя Мам**А**.

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

15-Й СВІТОВИЙ ДЕНЬ МОЛОДІ

Як відомо, 2000-ий рік наповнений багатьма різними конференціями, зустрічами, акціями. Одним із найбільших заходів для молоді цілого світу є 15-ий Світовий День Молоді (СДМ).

Його тема, як завжди, вибрана Святійшим Отцем: *"Слово сталось тілом і замешкало посеред нас"* (Ів 1, 14).

Насамперед СДМ включатиме в себе головні компоненти Ювілею: паломництво, перехід через "Святі Двері", визнання віри.

СДМ офіційно розпочнеться у вівторок, 15 серпня цього року із зібранням молоді на площі св. Петра. Також вранці цього дня присутні групи зможуть взяти участь у Св. Літургії з нагоди торжества Успіння ПДМ при парохіях, де будуть перебувати.

Кульмінаційним пунктом цьогорічного СДМ є "ювілейне паломництво" до гробу Св. Петра та зустрічі з його Наслідником.

Через те, що вже 15-19 серпня у Римі будуть присутні сотні тисяч молоді (очікується більше 500 тисяч), буде розподіл на три підгрупи, що перебуватимуть у трьох відповідних зонах. Кожній підгрупі по черзі буде надана можливість "ювілейного паломництва", що розпочнеться на вул. Соборній (via Conciliazione), включаючи перехід через Святі Двері. Воно завершиться у Ватиканській базиліці із зупинкою перед вівтарем Визнання (центральним). Під час цього походу буде проводитись ювілейна катехиза на різних мовах. Історичну зону Вічного міста паломники зможуть відвідати згідно чітких приписів.

День "Ювілейного паломництва" буде мати також покаяльний характер.

В цей же час для інших підгруп зранку проводитиметься традиційна катехиза і відправлятимуть Богослужіння у парафіях. По обіді буде час на зустрічі зі спільнотами, які їх приймають, на відвідування базилік (за винятком базиліки Св. Петра) і на участь у програмі "Зустріч молоді".

У п'ятницю, 18 серпня служитиметься Хресна Дорога на центральних вулицях Риму і, одночасно, у місцях перебування прочан.

Вранці, у суботу 19 серпня групи зможуть піти на поле університету Тор Вергата, тобто на місце чування і Євхаристійної Служби, яку відправить Святійший Отець того ж і наступного дня.

Програма "Зустріч молоді" буде мати свій розвиток у пообідній час та вечорами з 16 по 18 серпня (окрім часу, призначеного для Хресної Дороги). Вона складатиметься з різних заходів, через які виявляться артистичні здібності, релігійні і духовні цінності молоді з цілого світу. Всі групи за бажанням можуть брати участь, але з попереднім представленням своєї програми.

Згідно з цими пунктами, можуть організовуватись спільні молитви, вистави, чування, концерти, тощо, як також зустрічі з місцевими єпископами або інші заходи.

Італійський Комітет СДМ запрошує групи скористатися з можливості проживати при італійських єпархіях з 10 по 14 серпня, тобто перед СДМ 2000 року.

Неіталійські групи молоді, що приїдуть до Риму на святкування Дня, матимуть можливість контактувати зі своїми італійськими ровесниками і встановити або посилити зв'язки між їхніми церковними спільнотами. Молодіжні групи розміщуватимуть у всіх італійських єпархіях, за винятком хіба тих, що поблизу Риму. Тривають приготування груп паломників і в Україні.

За матеріалами італійського Комітету СДМ

ЛІЦЕЙ ім. СВ. ЙОСАФАТА
Бучацького монастиря Чесного Хреста Господнього
Чину св. Василія Великого

ОГОЛОШУЄ

набір учнів у 10-й клас на 2000–2001 рр.

Для вступу потрібно подати такі документи:
- **свідоцтво про неповну середню освіту;**
- **свідоцтво про народження (копія);**
- **свідоцтво про св. Тайну Хрещення;**
- **медичну довідку (форма 086-У);**
- **4 фотокартки розміром 3х4 см;**
- **характеристику зі школи;**
- **автобіографію;**
- **довідку з місця проживання про склад сім'ї;**
- **рекомендацію від пароха (якщо можливо);**
- **заяву.**

Документи приймаються з 12 по 24 червня (з 9^{00} до 17^{00} год.)

Вступні випробування з 26 червня по 1 липня з таких предметів:
- **співбесіда з християнської етики;**
- **українська мова (диктант);**
- **математика (усно);**
- **географія (усно).**

Адреса ліцею: 48400, м. Бучач, Тернопільська обл., вул. Міцкевича, 19. Тел.: (035-44) 2-15-49

Дирекція ліцею

Втрата для нашої редакції

Світлини Тараса Страмика часто доповнювали текстовий матеріал василіянських часописів "Місіонар" та "Світло". Вони завжди були на часі. Наш фотограф радо брав участь у різноманітних релігійних акціях (прощах, відпустах). Результатом його праці були фоторепортажі.

На початку квітня п. Т. Страмика не стало. Він відійшов до вічності на 57 році життя після тривалої хвороби, але залишив у співробітників добру та вічну пам'ять про себе. Видавництво отців Василіян "Місіонер" висловлює співчуття родині та близьким п. Страмика з приводу тяжкої втрати.

ДУХОВНА КРАМНИЦЯ

Одному юнакові приснилося, що він увійшов до великої крамниці. За прилавком стояв ангел.

— Що ви продаєте? — спитав юнак.

— Все, що бажаєте, — чемно відповів ангел.

Юнак почав перераховувати:

— Я хотів би припинення у світі всіх воєн, справедливості для покривджених, терпимості та щедрості до чужинців, любові в родинах, праці для безробітних, єдності в Церкві і... і...

Ангел перервав його:

— Вибачте, пане, ви мене не зрозуміли. Ми не продаємо плодів, а тільки насіння.

Одна Ісусова притча починається так: "Царство Боже подібне до насіння, що один господар казав посіяти на своїм полі..."

Царство — це завжди початок. Малесенький, майже незначний початок. Сам Бог прийшов на землю, як зерно, як квас, як малесенький паросток.

Зерно — це чудо. Навіть найбільше дерево виростає з малого зерна. Твоя душа — це поле, на якому посіяні важливі діла та великі цінності.

Чи дозволиш їм вирости?

ОПОВІДАННЯ ПРО ЗЛОГО ВОВКА

Трилітній Олександр:

– Розкажи мені про злого вовка.

Десятилітня Оксана:

– Немає злих вовків, є тільки вовки нещасливі.

Немає лихих людей...

За книгою Бруно ФЕРРЕРО
"Троянда також важлива"
(Львів "Свічадо", 1999 р.)

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та
коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 28.04.2000 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 236

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2000.

ЗМІСТ

Слово редактора 129
Намір Апостольства молитви
на травень 130
Намір Апостольства молитви
на червень 132
К'яра Любіх
"Слово життя" 133
Ігор Скленар
"Хрест наш несемо Ісуса слідами" 135
Святі місії у Києві 136
Святі місії на Радехівщині 137
бр. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ
Місійні дні в Богородчанах 137
Місії над широким Дніпром 138
Ольга Крак
Піднесли серця свої до Господа 139
У Жвирці – місії 140
Подорож Папи Івана Павла II до Святої Землі 141
Оксана Матерна
Щоб прищепити в дітей любов
до Бога і Церкви 142
Степан Сус
Ангели 143
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Ювілей священнослужителів 145
Ольга Крак
Послідовники релігійної вишивки о. Дмитра
Блажейовського 146
Надія Гривнак
Життя для Бога і людей 148
Ольга Крак
Вистояли у вірі і молитві 149
З. Дрималовський
На службі Богові та рідному народові 153
о. Роман Каспришин
Не збився з доброї дороги 155
Про Унівський монастир 155
Поетична сторінка 156
15-й Світовий День Молоді 157
Бруно Ферреро
Духовна крамниця 159
Оповідання про злого вовка 159

На обкладинці: Вознесіння Господнє *(автор – Володимир Свідерський)*

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд "Пресвята Богородиця в контексті української літератури"

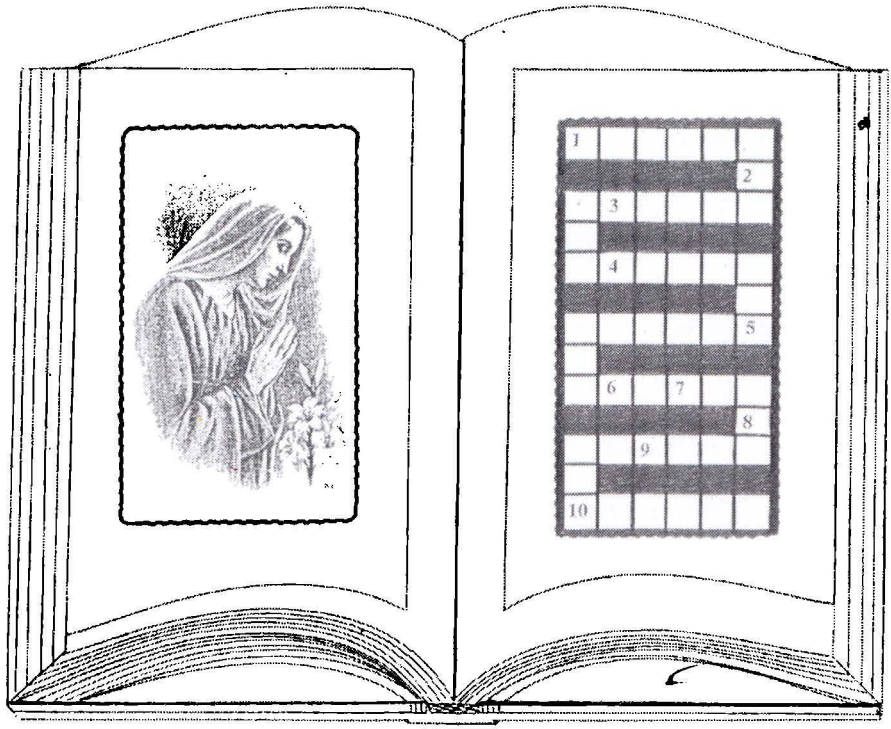

Замість трьох крапок слід вставити слово:

1. Автор цих прекрасних рядків: *"Маріє! Солодке ім'я Ти маєш Пречистая Мати! Про Нього, потіхо моя, в душі я люблю розважати"*. 2. *Вона ж Марія, Мати Божа, на Україні присносуща держить над нами...* 3. "Поможи нам, Христе Боже, бо наш ... сам не може чудово заспівати хвалу Матері Твоїй предивній" (із пісні с. Піддубці біля Луцька). 4. Автор книжки "Зарваниця", поет (псевдонім В. Лімниченко). 5. Композитор і диригент, автор пісень "Маріє Діво, Царице моя", "Вкраїнський край". 6. *"В .... бід і горя будем співати пісню любови"*. 7. Поема Т. Г. Шевченка. 8. ... Господній благовістив Пречистій Діві Марії. 9. *"Почуй слова тривожних уст, що шлють сини Тобі і доні, щоб сіяли Київ, ... і Хуст, як перли на Твоїй короні"*. 10. Поет, великий почитатель Пречистої Діви Марії ... Щурат.

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд "Великодній", опублікований у № 4 за 2000 рік:

По горизонталі: 5. Ровоам. 6. "Світло". 9. Пекар. 10. Ангел. 11. Землетрус. 14. Гурток. 15. Пророк. 18. Крехів 19. Покора. 23. Вегревіль. 25. "Лавра". 26. Надія. 27. Псалом. 28. Субота.

По вертикалі: 1. Монах. 2. Закхей. 3. Авакум. 4. Олена. 7. Деісус. 8. Гедеон. 12. Чоловік. 13. Христос. 16. Тропар. 17. Орація. 20. Кедрон. 21. Алилуя. 22. Хрест. 24. Марта.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЯ – ВЗІРЕЦЬ ВІРИ

"Щаслива та, що повірила, бо здійсниться сказане їй від Господа"

(Лк 1, 45)

Слова св. Єлисавети: "Щаслива та, що повірила" стосуються не тільки цього особливого моменту, яким було благовіщення. Якщо йдеться про віру Марії, яка очікувала Христа, без сумніву благовіщення становить переломний момент, але також становить вихідний пункт, від якого починається уся "мандрівка до Бога", весь Її шлях віри. І на цьому шляху незвичайним способом, а то й героїчним – а радше з дедалі більшим героїзмом віри – звершуватиметься отой "послух", який Вона визнала щодо слова Божого об'явлення. А той "послух віри" з боку Марії протягом усієї Її мандрівки матиме гідну подиву схожість до віри Авраама. Подібно як отой патріярх усього Божого народу, так і Марія протягом усього шляху свого покірного й материнського "нехай зо мною станеться" – "fiat", буде підтверджувати, що "проти надії надіялась". А на деяких етапах цього шляху набуває особливої вимови благословення "тій, що повірила". Повірити означає "довірити себе" самій істотній правді слів Бога живого, знаючи й покірно визнаючи "які незбагненні його постанови і недослідимі його дороги" (Рим 11, 33). Марія, яка із споконвічної волі Всевишнього опинилась, можна сказати, в центрі цих "незбагненних постанов" і цих "недослідимих доріг" Божих, довірила себе у півтіні віри, приймаючи повністю й з відкритим серцем все, що було передбачене в Божих постановах.

(З енцикліки Папи Івана Павла II "Мати Відкупителя")